ΕΤΟΣ 'Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 30 'Ιανουαρίου 1894 'Αριθ. 337

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν 5
Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 'Οδὸς Φιλελήνων 34
'Απέναντι 'Αγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
'Εφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — 'Ανυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί νὰ ἀναγινώσκωμεν.—Μία ἄγνωστος.—'Ισαβέλλα Θεοτόκη ΣΤ'.—Στὴν ἑορτήν σου. (ὑπὸ δος Κορωναίου) — 'Απ' 'Αθηνῶν εἰς Σικάγον. 'Ημερολόγιον ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος.—Γυναικεῖος Κόσμος.—Ἡ συναυλία τῶν φιλομούσων. Τσάτσος.—'Αλληλογραφία.—'Επιφυλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΙ ΝΑ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩΜΕΝ;

Εὐχάριστον γεγονός, ἡ ἀπάντησις πολλῶν ταὐτοχρόνως κυριῶν εἰς τὸ ἀρθρίδιόν μας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς «Τί ἀναγινώσκουν αἱ 'Ελληνίδες». Σημεῖον τοῦτο, ὅτι ἤρξατο νὰ γίνηται αἰσθητὴ ἡ μεγάλη αὕτη ἔλλειψις.

Καὶ ὅλαι ὡς ἐκ συμφώνου ἀπαντοῦν: ὑποδείξατέ μας τί πρέπει νὰ ἀναγινώσκωμεν. Γνωρίσατέ μας τοὺς συγχρόνους Ἕλληνας φιλολόγους, τὰ φιλολογικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν τερπόμεναι καὶ διδασκόμεναι ἐν ταὐτῷ.

Θὰ τὸ πράξωμεν εὐχαρίστως, διότι φρονοῦμεν, ὅτι ἐὰν αἱ γυναῖκες ἀρχίσουν νὰ ἐνδιαφέρωνται περισσότερον διὰ τὴν φιλολογίαν, θὰ δοθῇ μεγάλη εἰς αὐτὴν ὤθησις, θὰ ἐνθαρρυνθοῦν οἱ γράφοντες, θὰ ἀναπτυχθῇ μεταξὺ αὐτῶν εὐγενής τις ἅμιλλα, θὰ μελετήσουν, θὰ κοπιάσουν, θὰ ἐργασθοῦν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀποκτήσωμεν καὶ ἡμεῖς φιλολογίαν σύγχρονον ἀξίαν λόγου.

Θὰ περιορισθῶμεν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συγχρόνους Ἕλληνας συγγραφεῖς. Φθάνει πλέον ἡ ἀρχαιομανία. Αἱ πλεῖσται ἐξ ἡμῶν οὔτε ἐννοοῦν κἂν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀρχαίων, οὔτε δύνανται νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸ πνεῦμά των, ὡς ἐπεκράτησεν ἡ μωρὰ συνήθεια νὰ τὴν διδάσκουν εἰς τὰ σχολεῖα.

Τόσον οἱ σχολαστικοὶ διδάσκαλοί μας ἐννοοῦν τί θὰ εἴπῃ φιλολογία, καὶ τί σκοπὸν ἔχει ἡ τῶν ἀρχαίων διδασκαλία, ὥστε μεταχειρίζονται τὰ θαυμασιώτερα τῶν ἀρχαίων φιλολογικῶν ἀριστουργημάτων, ὡς πτώματα ἀχρήστων νεκρῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων βέβηλος τίθεται ἡ μάχαιρα τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ, πρὸς ἀποκλειστικὸν διαμελισμὸν τῶν λέξεων καὶ τῶν γλυκυεπῶν φράσεων

Τὸ ὑψηλὸν πνεῦμα, τὰ θεσπέσια κάλλη, τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα, ἡ θαυμασία καλλιέπεια, αἱ ὡραῖαι ἰδέαι τοῦ συγγραφέως θεωροῦνται, φαίνεται, πράγματα περιττὰ διὰ τὴν νεολαίαν καὶ ὁ σχολαστικὸς διδάσκαλος, ὅταν τὰ ἐννοῇ, — σπανίως τοῦτο — τὰ κρατεῖ μόνον δι' ἑαυτόν.

Δικαίως λοιπὸν δὲν ἐννοοῦμεν τοὺς ἀρχαίους καὶ εἶναι ματαιοπονία—ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον — νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν φιλολογίαν των. Θὰ ἀσχοληθῶμεν ἀποκλειστικῶς μὲ τοὺς συγχρόνους. Θὰ σᾶς εἴπωμεν πάντοτε ἐν συνειδήσει: 'Αναγνώσατε αὐτόν. 'Αποφύγετε ἐκεῖνον. 'Εὰν καὶ μόνον σελίδες καλαὶ ὑπάρχουν εἰς ἓν βιβλίον θὰ σᾶς ὁρίσωμεν τὰς σελίδας αὐτὰς καὶ θὰ σᾶς ἀποτρέψωμεν—ἰδίᾳ τὰς νεάνιδας — τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὅ,τι νομίζομεν ἀκατάλληλον. Ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ ἀναγνωσθῇ ποτε παρὰ κόρης, ὅ,τι χαρακτηρισθῇ ὡς ἀκατάλληλον. Τὰ βιβλία, ἅτινα δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀναγινώσκωμεν, ὁμοιάζουν μὲ τὰς πρὸς ἄλλους ἀπευθυνομένας ἐπιστολάς. Καὶ ἀνοικταὶ ἐὰν κεῖνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, βεβαίως δὲν τὰς ἀναγινώσκομεν. Κόρη μὲ ἀνατροφὴν καὶ καρδίαν δὲν κυριεύεταί ποτε ὑπὸ κακοήθους περιεργίας.

'Αλλ' ἵνα κάλλιον ἐννοηθῇ ὁ σκοπὸς τῆς ἀναγνώσεως ἀνάγκη νὰ διαιρέσωμεν τὰ βιβλία εἰς καλὰ καὶ εἰς κακά. Ἓν καλὸν βιβλίον εἶναι ὄργανον ἐκτελοῦν ὑπὸ ἔνθεον ἔμπνευσιν τὰς ἁρμονικωτέρας τῶν συναυλιῶν, καὶ δυνάμενον νὰ ἐγχύσῃ εἰς τὴν μᾶλλον τεταραγμένην ψυχήν, ὡς ἄλλη τοῦ Δαυὶδ ἅρπα, βάλσαμον παρηγορίας καὶ ἀνακουφίσεως, καὶ μᾶς ἐξυψώσῃ πρὸς πᾶν τὸ μέγα καὶ εὐγενές. Εἶναι ὁ πιστὸς σύντροφος τῶν ἡμερῶν τῆς μονώσεως, τῶν ὡρῶν ἃς διερχόμεθα ἐν πόνῳ καὶ ἐν θλίψει.

Ἓν κακὸν βιβλίον. Ὁ Δάντης εἰς τὸ πέμπτον ᾆσμα τῆς *Κολάσεως* του ἐκπέμπει τὸ φρικωδέστερον τῶν ἀναθεμάτων κατὰ τῶν διαφθορέων συγγραφέων. Ὁ Δάντης ἐρωτᾶ τὴν Φραγκίσκαν τί τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ ἀνεπανόρθωτον σφάλμα. Αὕτη διηγεῖται ὅτι ἡ ἀνάγνωσις διασήμου τότε μυθιστορήματος τὴν ὤθησεν εἰς τὴν καταστροφήν της, καὶ περαίνει διὰ τοῦ χαρακτηριστικωτάτου στίχου, ὃν οὐδεμία μετάφρασις δύναται νὰ ἀποδώσῃ :

«Galeotto fu il libro e chi lo scrisse»

«Κακόηθες ἦτο τὸ βιβλίον καὶ ὁ συγγραφεύς.»

Διὰ τοῦ θαυμασίου τούτου στίχου ὁ ποιητὴς στιγματίζει ἀμειλίκτως τὸν συγγραφέα ἐπιβλαβῶν βιβλίων. Εἶναι οὗτος ὁ μέγας διαφθορεὺς τῶν λαῶν εἰς πᾶσαν χώραν, εἰς πάντα καιρόν. Galeotto εἶναι ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνος, ὅστις ἵνα κινήσῃ τὴν περιέργειαν, ἵνα καταστῇ γνωστός, ἵνα ἀναγνωσθῇ, προκαλεῖ σκάνδαλον, δι' ἐπεισοδίων ἀνυπάρκτων, διὰ δραματικῶν σκηνῶν τερατώδους ὑποθέσεως καὶ ἐκτελέσεως. Galeotto ὁ συκοφαντῶν τὴν τιμήν, ὁ ὑβρίζων τὴν μεγαλοφυΐαν, ὁ ἀποθαρρύνων τὴν ἀρετήν, ὁ στιγματίζων τὴν ἀγνότητα, ὁ προετοιμάζων τὴν ψυχὴν διὰ τὴν κακίαν καὶ τὸ μῖσος, ὁ διαστρέφων τὴν ἀλήθειαν, ὁ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἀγγέλου ὑποκρύπτων ἐχίδνας.

Εὐτυχῶς διὰ τὴν ἀρτιγενῆ φιλολογίαν μας, ἐὰν δὲν ἔχῃ πολλὰς τελειότητας νὰ ἐπιδείξῃ, δὲν ἔχει ὅμως καὶ πολλὰς κακίας.

«ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΟΣ»

ΑΝΝΑ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Ἀνὰ τὸν Ἑλικῶνα ἀκούεται αἰθέριον ᾆσμα, ἀνὰ τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς διαχεῖται μολπὴ γλυκεῖα, ἀνὰ τὸν εὐθαλῆ ποιητικὸν λειμῶνα λάμπει λαμπρὸς Μαργαρίτης.

Ἡ μελῳδία τοῦ ᾄσματος μᾶς καταθέλγει, ἡ μολπὴ μᾶς συγκινεῖ, ὁ Μαργαρίτης μᾶς ἀρωματίζει. Πλήν, διατί ἡ καρδία μας ἀλγεῖ, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μας πληροῦνται δακρύων ;

Εἶναι τὸ ᾆσμα κύκνειον, ἡ μολπὴ ὡσεὶ πνοὴ σβεννυμένης ἀηδόνος, ὁ Μαργαρίτης κλίνει τὰ λευκὰ πέταλά του, ἡ λάμψις του εἶναι παροδική, στιγμιαία ἀκτὶς ἡλίου.

Στοναχὴ αἱμασσούσης καρδίας, φθόγγοι θρηνούσης ἅρπης, ἀφύπνισαν ἡμᾶς τοῦ ληθάργου, καὶ ἡ τέως «Ἄγνωστος» γίνεται ἡμῖν προσφιλής· ἡ μνήμη της μετέχει τῆς ἀθανασίας, συγκαταλεγομένη ἐν τῇ σεμνῇ χορείᾳ τῶν ἐρατεινῶν ποιητριῶν τῆς Ἑλλάδος μας.

Ἄννα Φιλαδελφέως. — Πρὸς στιγμὴν ἀφεῖσα τὰς αἰθερίους κοιλάδας ἐπέταξεν ἡ καλλικέλαδος ἀηδὼν ἐπὶ τῆς ἀνθοσπάρτου γῆς μας, ἵνα κατακηλήσῃ ἐν ἐαρινῇ μόνῃ πρωΐᾳ τὰς ἀκοάς μας, διὰ τῶν ἡδυμόλπων ᾀσμάτων της, ἵνα σαγηνεύσῃ τὰς καρδίας μας διὰ τῆς γλυκυρθόγγου λύρας της, ἵνα δώσῃ πτῆσιν εἰς τὰ κεκμηκότα πτερὰ τῆς φαντασίας μας, ἵνα μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς σφαίρας ὡραίας καὶ θαυμαστάς, εἰς κόσμους ἰδεατοὺς ἡμῖν, προσιτοὺς δ' ἐκείνῃ μόνῃ.

Ἡ Ἄννα Φιλαδελφέως, κόρη τῆς ποιητικῆς τῶν Ἀθηνῶν ἀτμοσφαίρας, διδάσκαλον εἶχε τὴν ἔμπνευσίν της, ρυθμόν της τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της· συνομιλοῦσα καὶ παίζουσα μετ' αὐτῶν ἀπετύπωσε δι' ἰδιορρύθμου τόνου καὶ γλαφυροῦ ὕφους τὰς διαλέξεις της καὶ τὰ μύχια αἰσθήματά της. Οἱ στίχοι της ἀποπνέουν εὐφυΐαν λεπτήν, φιλοσοφίαν ἡδεῖαν, σκῶμμα τερπνόν.

Ῥυάκιον δι αὐγὲς ἔφερε τὰ ἀργυροφανῆ ὕδατά του εἰς εὐανθῆ λειμῶνα· ἐκεῖ ἀποκρυσταλλωθέντα ἀπετέλεσαν τὰς πολυχρόους καὶ μυρίπνους στροφὰς τῆς Μούσης της. Νεφύδριον ἀποσπασθὲν ἐκ νέφους, καλύπτοντος τὴν φωτοβόλον Σελήνην ἐνέδυσε τὰ ᾄσματά της διὰ γλυκυπίκρου μελαγχολίας. Οὐδὲν τὸ βεβιασμένον καὶ ἐπιτετηδευμένον εἰς τὰς χαριτωμένας ποιήσεις της. Μᾶς κάμνει νὰ θρηνῶμεν ἐν τοῖς «Λύρας Φθόγγοις».

»Τραγούδησε, τραγούδησε, εἶναι καιρὸς ἀκόμα,
»Ἐνόσῳ ἔχεις καὶ φωνὴν καὶ ἔκφρασιν στὸ στόμα...
»Τραγούδησε, τραγούδησε, ὡς τὸ ἀηδόνι ψάλλει,
»Ὡς τραγουδοῦν τὰ κύματα σ' ὡραῖο περιγιάλι...

»Τραγούδησε ὅσον φωνὴ ὑπάρχει εἰς τὰ στήθη,
»Δὲν ἔχει ὁ τάφος ᾄσματα· ὁ τάφος ἔχει λήθη...
»Τραγούδησε, τραγούδησε εἶναι καιρὸς ἀκόμα,
»Πρὶν ἡ πνοή σου... φεῦ! σβεσθῇ καὶ σὲ καλύψῃ χωμα...

Καὶ νὰ εὐθυμῶμεν

«Ἄλλην τσακίζω
ἄλλην σκοτώνω
τέλος φουσκώνω
κι' ἀπὸ θυμό,

καὶ καθυβρίζω
τὴν πτωχὴ Μοῦσα,
Συχνὰ «βρω-Μοῦσα»
ἀποκαλῶ!!

Ἡ ὕπαρξις, ἡ ζωή, τὸ διαυγὲς πνεῦμα τῆς νεαρᾶς ποιητρίας δίδουσιν ἰσχυρὰ τεκμήρια εἰς ποῖον ὕψος δύναται νὰ ἐξαρθῇ ἑλληνικὴ διάνοια κόρης ἀνεπτυγμένης, μελετώσης, ἀγαπώσης καὶ ἐχούσης ἁγνὸν τὸ φρόνημα, ἄσπιλον τὸν καρδίαν.

Θρηνοῦσιν αὐτὴν σεβαστοὶ γονεῖς, στοναχὰς ἐκπέμπει στοργικὸς ἀδελφός, ἀλλὰ ποίαν λύπην βαθεῖαν αἰσθάνεται πᾶσα ἑλληνικὴ καρδία διὰ τὴν πρόωρον ἀπέλευσιν τοιούτου αἰθερίου πλάσματος ;

Τῆς ὑψιπέτιδος λύρας της τονίζουσα σθεναρῶς τὰς χορδὰς ἤθελεν ἀποθῇ Κορίννα ἢ Σαπρὼ νεωτέρα. Ἀλλ' ὄχι! δὲν ἠθέλησεν εἰς τὸν κευθμῶνα τῆς ζωῆς νὰ πλανηθῇ καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἀηδών, μᾶς ἔψαλε μόνον τῆς πρώτης Μαΐου τὰ κάλλη. Ἀλλ' ὄχι! δὲν ἠθέλησε τὴν βαθεῖαν τοῦ κόσμου νὰ φέρῃ πεῖραν. Ἁγνή, ἀφελὴς παρθένος, μὲ 17 ἀνθηροὺς Μαΐους ἠθέλησε πρὸς τὴν χαρίεσσαν νὰ ἁμιλᾶται Ἥρινναν, καὶ τὰς στροφὰς τῆς Λύρας της διὰ τῆς Ἠλακάτης ἐκείνης νὰ στρέφῃ καὶ ἐκτυλίσσῃ.

Ἡμεῖς ἠγνοοῦμεν τὴν διεύλευσιν τοιούτου φαεινοῦ ἀστέρος ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στερεώματος καὶ εὐγνωμονοῦμεν πρὸς τὸν καλλίτεχνον συγγραφέα τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, τὸν φιλόσοφον τοῦ Homme Singe, τὸν λιγηρὸν τῶν σκαρηφημάτων καὶ πάρεδρον τοῦ ἐν Γιουργέβῳ Συνεδρίου τῆς Φοιτητικῆς νεολαίας, πρὸς τὸν φιλόστοργον αὐτῆς ἀδελφὸν κ. Ἀλέξανδρον Φιλαδελφέα, οὗ ὁ πόνος, τὸ ἄλγος καὶ ἡ στοργὴ ἀνέσυρεν ἐκ τῆς ἀφανείας κειμήλια καὶ ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς αἰθερίας κόρης καὶ διὰ τοῦ ἀξιολόγου ἡμερολογίου «Ποικίλη Στοὰ» παρέδωκεν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν ἀναγνωστριῶν της.

Ἄτθις

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ

ΣΤ'

Τὸ θεῖον κάλλος τῆς Ἰσαβέλλας ἀντιτάσσεται ἰσχυρὸν καὶ πρὸ τῆς ἀκαταμαχήτου ἔτι τοῦ χρόνου δυνάμεως. Τὸ φθινόπωρον τοῦ βίου τῆς ὡρσίας καὶ μεγαλοφυοῦς Ἑλληνίδος ὁμοιάζει πρὸς ἄνοιξιν, τόσον θαλπερὸν καὶ μυροβόλον καὶ πλῆρες ἀκμῆς καὶ σφρίγους εἶναι. Πᾶς πόθος της ἐξεπληρώθη, πᾶσα φιλοδοξία της ἱκανοποιήθη. Ὁ βίος της ὑπῆρξε συνεχὴς θρίαμβος. Δι' αὐτὴν ὁ κόσμος ὑπῆρξεν ἀληθὴς Ἐδέμ, ἐν ᾗ ἀπολύτως ἐκυριάρχησε. Μήπως δὲν εἶδε κλίνοντας πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν χρόνων της σοφούς! Μήπως ὅ,τι μέγα καὶ ἔξοχον ἀνέδειξεν ἡ τέχνη, ὅ,τι ἐδόξασεν αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα δὲν ἀπέτινε πρὸς τὴν Ἑλληνίδα γόησσαν τὸν φόρον τῆς λατρείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ του! Μήπως τοῦ Καννόβα ἡ σμίλη, καὶ τοῦ Βύρωνος ὁ κάλαμος, καὶ τοῦ Οὔγου Φοσκόλου ἡ καρδία, καὶ τοῦ Πιντεμόντε ὁ νοῦς δὲν ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἰσαβέλλας! Καὶ δὲν ἦτο αὐτὴ ὁ ἑνωτικὸς κρῖκος τῶν μεγαλοφυῶν καὶ ἐξόχων ἐκείνων προσωπικοτήτων, ὡς ἦτο ἐν πολλοῖς τὸ ἐλατήριον τῶν εὐγενεστέρων ἰδεῶν, τῶν θαυμασιωτέρων ἴσως τούτων δημιουργημάτων.

Ἄρα τὴν Ἥβην του καὶ τὴν ὡραίαν Ἑλένην του, τὰ δύω ταῦτα καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα, ἅτινα ἵνα προσφέρῃ πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν ὁ Καννόβας ἐδημιούργησε καὶ ἐπεξειργάσθη, θὰ ἦσαν τοιαύτης θαυμασίας τελειότητος, ἐὰν ὁ καλλιτεχνίσας δὲν ἐνεπνέετο ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς πόθου νὰ καταστήσῃ τὰ ἔργα του ἀντάξια τοῦ κάλλους ἐκείνης, δι' ἣν προωρίζοντο! Καὶ ἄρα οἱ πρὸς τὴν ὡραίαν αὐτὴν Ἑλένην στῖχοι τοῦ Βύρωνος θὰ ἦσαν τόσον θαυμασίως γλαφυροί, καλλιεπεῖς καὶ λαξευτοί, ἐὰν παρὰ τὸ μάρμαρον ἡ ὡραία καὶ εὐφυὴς τῆς Ἰσαβέλλας μορφὴ δὲν ἐθέρμαινε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ!

Μετὰ πόσης ἁβρότητος, μετὰ πόσης χάριτος παρουσιάζει αὕτη τὸν μέγαν ποιητὴν πρὸς τὸν μέγαν γλύπτην, δι' ἐπιστολῆς, ἧς τὸ ὕφος εἶναι ἀπαράμιλλον. «*Πόσον θὰ ἤμην εὐτυχής*, γράφει πρὸς τὸν Καννόβαν, *ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἀντικαταστήσω δι' ἐμοῦ τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν καὶ σᾶς παρουσιάσω ἐγὼ αὐτοπροσώπως, τὸν λόρδον Βύρωνα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀντισταθμίζει πρὸς ἕπαινον; Μετὰ πόσης τέρψεως δὲν θὰ ἔβλεπον δύο ἐνθέους ἐργάτας δύω ἀδελφῶν τεχνῶν, συναντωμένους καὶ ἀμοιβαίως θαυμαζομένους, μὲ τὰ βαθέα ἐκεῖνα συναισθήματα, τὰ ὁποῖα ἰσχυρῶς δύναται νὰ αἰσθανθῇ μόνον ὁ ἐν τῇ ψυχῇ ἐγκλείων τὸν θεῖον τοῦ καλοῦ καὶ τελείου σπινθῆρα; Εἰς τὸ ἔνδοξον ὄνομα τοῦ Βύρωνος καὶ εἰς τὸν θαυμασμόν, ὃν προκαλοῦν ἀναγινωσκόμενα τὰ ἔργα ἐκείνου, προσθέτω ὅτι εἶναι γλυκύς, θελκτικὸς καὶ ἐπαγωγὸς ἐν τῇ συνδιαλέξει, ἣν συνεχέστατα ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀπολαύσω, καὶ καθ' ἣν τὸ ὄνομα τοῦ Καννόβα συνεχῶς μετὰ θαυμασμοῦ ἀνεφέρετο, ἐνώπιον πάντοτε τῆς Ἑλένης του. Ὡραίους στίχους ἔγραψεν ἤδη οὗτος ὑπὲρ τῆς ὡραίας Ἑλληνίδος, ἣν ὁ Καννόβας τελειοτέραν καὶ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν ἐφαντάσθη καὶ ἀπεικόνισεν*».

Ὁ Βύρων ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἐνθουσιωδεστέρων θαυμαστῶν τῆς Θεοτόκη, ἣν ἀπεκάλει Στάελ τῆς Βενετίας.

Εἰς τὰ θαυμάσια τοῦ Καννόβα ἔργα ὀφείλει ἡ Ἰσαβέλλα τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ της ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Α' κατὰ τὸ 1815, ἐποχὴν καθ' ἣν οὗτος κύριος ἤδη τῆς Ἐνετίας ἐπεσκέπτετο μετὰ τῆς συζύγου του τὴν πρὸ ὀλίγου ἔτι θαλασσοκράτειραν τοῦ κόσμου. Τόσον δ' οὗτος κατεθέλχθη ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τοῦ κάλλους τῆς ἐξόχου Ἑλληνίδος, καὶ τόσην ἡ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην φήμη της τῷ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν, ὥστε κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἐπισκέψεώς του ἡμέραν τῇ ἀπένειμε τὸ παράσημον τοῦ *Ἑνάστρου Σταυροῦ Croce Stellata*.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔδρεψε τὴν νέαν ταύτην τῆς δόξης δάφνην μεθ' ὅσης ἀφελοῦς μετριοφροσύνης ἐδέχετο πᾶσαν τῆς τύχης εὔνοιαν. Τί ἦτο εἷς θνητὸς αὐτοκράτωρ πρὸ τῶν ποδῶν ἐκείνης, ἣν τόσοι ἄνδρες ἀθάνατοι ἀπεθανάτισαν ; Εἰς τὰς χρυσᾶς τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς της σελίδας, προσετέθη ἓν στέμμα ἐπὶ ἑνὸς θρόνου. Ἔστρεψε ταχέως τὴν σελίδα ταύτην, ἵνα εἰς τὴν ἀμέσως ἑπομένην ἀναγράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ Chateaubriand τοῦ ἀθανάτου συγγραφέως τῶν *Μαρτύρων τοῦ Χριστιανισμοῦ*, ὅστις κατὰ τὴν εἰς Βενετίαν διαμονήν του ἐπεσκέπτετο τακτικῶς τὰς αἰθούσας τῆς Θεοτόκη, συναντῶν ἐνταῦθα τοὺς ἐξοχοτέρους τοῦ κόσμου ἄνδρας καὶ τὰς εὐρυεστέρας καὶ ὡραιοτέρας γυναῖκας.

Ὁ Walter Scott ἦτο ὁ ὕψιστος τῶν ξένων περιφανῶν ἀνδρῶν ὁ ἐπισκεφθεὶς τὰς αἰθούσας τῆς Ἰσαβέλλας, τέσσαρα μόλις πρὸ τοῦ θανάτου της ἔτη. Ὁ χειμὼν τοῦ βίου βαρὺς ἤδη καὶ ἀδυσώπητος περιέφερε τὴν παγερὰν πνοήν του εἰς τὰ ἀλαβάστρινα στήθη καὶ τὴν νέαν ἔτι καρδίαν τῆς περικαλοῦς Ἑλληνίδος. Ἡ ὡραία κεφαλή της περιεστέφετο διὰ τοῦ ἀργυροῦ διαδήματος, τοῦ ὁποίου ἕκαστος βόστρυχος καὶ ἀνάμνησιν δόξης ἢ θριάμβου περιέκλειεν.

Ὁ θάνατος ἐν τούτοις δὲν ἐσεβάσθη ἐκείνην, δι' ἣν ἡ ζωὴ μόνον ρόδα καὶ δάφνας εἶχεν. Ὁ θάνατος ἐν συνοδείᾳ φρικωδῶν ἀλγηδόνων, κατέρριψε διὰ τῆς ψυχρᾶς καὶ ὀστεώδους χειρός του τὸ μυροβόλον καὶ θαλερὸν τῆς ζωῆς της δένδρον.

Οἱ δύο ἑτεροθαλεῖς υἱοί της, τοὺς ὁποίους ὁ κοινὸς πόνος καὶ ἡ ὀδύνη ἤνωσε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου της στιγμάς, νυχθημερὸν μετ' αὐτῆς ἀγωνιῶντες ἀντέταξαν εἰς τὸν θάνατον, πᾶν ὅ,τι τὸ φίλτρον καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τοιαύτην μητέρα δύναται νὰ ἀντιτάξῃ.

Ἡ Βενετία, ἡ Ἰταλία ὁλόκληρος συνηγωνία μετ' αὐτῶν. Ἡ ἀρχιδούκισσα Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας τὴν ἐπεσκέπτετο τακτικῶς κατὰ τὰς τελευταίας ἐναγωνίους τῆς ζωῆς της ἡμέρας. Οὕτω ἡ τύχη τῇ παρέσχε τὴν ὑστάτην παραμυθίαν νὰ αἰσθανθῇ ζῶσα ἔτι τὸ πένθος καὶ τὴν λύπην τῆς Ἰταλίας ὅλης ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ τοῦ θανάτου της συμφορᾷ.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ Ἰσαβέλλα ἐπάλαιεν ἐπὶ τῆς κλίνης της τὸν ὕστατον τῆς ζωῆς ἀγῶνα, ἀνὰ τὰς αἰθαρίας τοῦ ἀπείρου ἐκτάσεις, ἔνθα αἱ ψυχαὶ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς γῆς ἀποδημοῦσι, μεγάλαι ἐτελοῦντο ἑορτὴ καὶ πανηγύρεως προπαρασκευαί.

Αἱ ψυχαὶ τοῦ Καννόβα, τοῦ Cesarotti, τοῦ Pindemonte, καὶ τοῦ Φωσκόλου, αἱ ἀνὰ τὰ οὐράνια δώματα σελαγίζουσαι, καὶ τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὕψους των καταυγάζουσαι, αἱ ἀδελφαὶ αὗται τῆς Ἰσαβέλλας ψυχαί, αἱ ἐπὶ τῆς γῆς τὸν αὐτὸν τοῦ καλοῦ ἀγῶνα μετ' αὐτῆς ἀγωνισθεῖσαι παρασκεύαζον αὐτῇ θρόνον ἀθανασίας ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς αἰωνιότητος, ἔνθα ὀλίγοι μόνον καὶ ἐκλεκτοί, παρὰ τοὺς πό-

δας τοῦ Ὑψίστου, ἀνὰ τὴν ἀτελεύτητον τῶν αἰώνων διάρκειαν ζῶσιν αἰώνιοι καὶ ἀθάνατοι, ὡς αὐτὸς ὁ Θεός.

Καὶ τὸ εὐφάνταστον τῆς Ἰσαβέλλας πνεῦμα ἀναισθητοῦν πρὸς πάντα πόνον, πρὸς πᾶσαν τοῦ σώματος ὀδύνην, διαβλέπει κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν τὰς ὑπὲρ τὴν κλίνην της πτερυγιζούσας ψυχὰς τῶν φίλων της. Καὶ οἱ υἱοί της ἔκθαμβοι τὴν ἀκούουσιν ὀνομάζουσαν ἕνα ἕκαστον τούτων καὶ ἐπιχαρίτως τὸν λόγον πρὸς αὐτοὺς ἀποτείνουσαν. Ἡ Ἰσαβέλλα ὑπερεβδομηκοντοῦτις ἤδη ἀπεχωρίζετο τῆς ζωῆς, ἵνα ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἀθανασίαν.

Ἡ Τέχνη καὶ ἡ Ποίησις, αἱ δύο αὗται θεότητες ἔρρανεν μὲ θαλερὰ καὶ ἡδύπνοα ἄνθη τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς Ἑλληνίδος, ἥτις ἐν τῇ ξένῃ ἐκείνῃ χώρᾳ ἀντεπροσώπευσεν ὅ,τι μέγα καὶ ὑπέροχον εἶχεν ἀείποτε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ἔθνος μας: *Πνεῦμα καὶ Κάλλος.*

ΣΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΟΥ

Ἂν ἦτο τώρα ἀνοιξις π' ἀνθοὺς παντοῦ σκορπίζῃ
ἂν ἤταν πρωτομαγιὰ λοῦ στὰ χρυσᾶ μαλλιά της
τὸ μῦρο καὶ ἡ εὐωδιὰ τόσο μοσχομυρίζει,
ποῦ ἄθυμος αἰσθάνεται τὰ τόσα θέλγητρά της,
Θὰ ἔτρεχα στὰ λούλουδα, στὰ ῥόδα, στῆς μυρτιαῖς της
γιὰ νὰ διαλέξω μόνη μιὰ ἀπ' τῆς τόσαις εὐμορφιαῖς της
νὰ πλέξω ἕνα στέφανο λευκὸ σὰν τὴ ψυχή σου!
Ἄχ, πέ μου, ἡ πρωτομαγιὰ δὲν εἶναι ἀδελφή σου;

Ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια της κρῖνα ἤθελα κόψει
γιατὶ σοῦ μοιάζουν στὴ ψυχή!.. ἔχεις αὐτῶν τὴν ὄψι!
μὲ ῥόδα θὰ ἐστόλιζα τὰ καστανὰ μαλλιά σου...
γιὰ νὰ αὐξήσῃ περὶ πολὺ ἡ τόση εὐμορφιά σου...
Μὰ τώρα ἐνῷ 'πήγαινα μὲ μιὰ χρυσῆ ἐλπίδα
νὰ βρῶ δροσάτα λούλουδα.... οὔτε μυοσωτίδα
δὲν εἴχανε οἱ κάμποι μας, τῆς νήσου μας οἱ κῆποι!!
Ἄχ, ἔλα, Μάϊ γρήγορα... γιατ' ἡ χαρά μᾶς λείπει!...

Σοῦ στέλλω λοιπὸν, φίλη μου, μία εὐχὴ μεγάλη
μία εὐχὴ εἰλικρινῆ που βγαίν' ἀπ' τὴ καρδιά μου,
«τῆς εὐτυχίας ὁ ἀνθὸς πλησίον σου νὰ θάλλῃ»
αὐτὸ εἶναι ὁ πόθος μου καὶ ἡ γλυκειὰ χαρά μου.
Κι' ὅπως τὸ γλυκοχάραγμα ποῦ ἔχει τόσα κάλλη
ἔτσι ἡ κάθε μέρα σου ὡραία νὰ προβάλλῃ,
νὰ ζήσῃς ὅσους ἔζησεν ὁ Μαθουσάλας χρόνους
χωρὶς νὰ κλαῖς καὶ νὰ θρηνῇς γιὰ λύπαις καὶ γιὰ πόνους.

Νοέμβριος 1893 **Εὐαγγελία Γορωναίου.**

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ
ΚΓ'.

Ἦτο μεσημβρία ἤδη καὶ ὅμως δὲν εἶχον ἐννοήσει πῶς διέρρευσαν αἱ δύο ἐκεῖναι ὧραι, ἀνὰ τὰ εὐεργετικὰ ἄσυλα καὶ σπουδαστήρια καὶ παιδοτροφεῖα. Ἡ ψυχή, ἡ καρδιά, ἡ φαντασία μου εἶχον τόσον ἀπολαύσει, τόσον χορτάσει, ὥστε δὲν ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην ἄλλης τροφῆς.

Ἀλλ' αἱ συνοδοί μου δὲν ἐσκέπτοντο ὅπως ἐγώ. Ἐκεῖναι χωρίζουν ἐντελῶς τὰς ἀνάγκας καὶ ἱκανοποιήσεις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Σέβονται ἀμφοτέρας καὶ δὲν ἐπιτρέπουν ἀλλ' οὔτε ἐννοοῦν, ὅτι αἱ μὲν ἔχουν περισσότερα δικαιώματα τῶν δὲ ἐπὶ τῆς προσοχῆς των. Ἀδιάφορον ἐὰν εὑρισκόμεθα εἰς τοὺς ἀντίποδας τῆς οἰκίας μας καὶ ἀπῃτεῖτο ὥρα ὅλη, ἵνα μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας. Θὰ προγευματίσωμεν καὶ ἐπανέλθωμεν, μοὶ εἶπεν ἡ κ. Coonley καὶ τὴν ἠκολούθησα χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησιν.

Ἐγὼ ἐν τούτοις, ἡ ὁποία δὲν ἀνήκω ποσῶς εἰς τὴν πραγματικὴν τοῦ αἰῶνος σχολήν, ἡ ὁποία, ὅταν μὲ ἀπασχολῇ ἰδέα τις, ἢ σίσθάνομαι ἐν τῇ ψυχῇ μου νέα αἰσθήματα συγκινήσεως, ἐντρυφῶ εἰς αὐτά, τὰ θωπεύω, τὰ ἀπολαμβάνω, ἡ ὁποία προσκολλῶμαι εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματά μου μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, μὲ ὅλην τὴν ἔντασιν τοῦ νοῦ μου, προεγευμάτισα τὴν ἡμέραν ἐκείνην χωρὶς νὰ ἐννοήσω οὔτε πῶς, οὔτε πότε, οὔτε μὲ τί.

Καὶ ἐὰν ὁ σύζυγός μου δὲν μοὶ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη τὸν συνήθη νευρικὸν λυγμόν, τὸν καταλαμβάνοντά με ἀνὰ πᾶν γεῦμα καὶ πρόγευμα καὶ τὸν κακῶς συγκρατοῦντα τὸν πόθον μου τοῦ νὰ γελάσω, θὰ ἐλησμόνουν ἴσως ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ ἄρτος ἦτο σήμερον, ὡς καὶ πάντοτε, ὡς ὅστια λεπτὸς καὶ διαφανής, τρία ἐν ὅλῳ ἢ τέσσαρα τεμάχια ἐντὸς ὑαλίνου πινακίου. Καὶ ἐκεῖνος ἔλαβε σήμερον ὡς καὶ πάντοτε ἓν τοιοῦτο, τὸ ὕψωσεν ἐπίτηδες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, μοὶ εἶπεν ἑλληνιστὶ ὅτι μὲ βλέπει διὰ τῆς ὄστιας αὐτῆς τῆς τρυπητῆς, ἐδίπλωσε τὴν φέταν πρῶτον εἰς δύο καὶ ἔπειτα εἰς τέσσαρα τεμάχια, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ στόμα καὶ μετ' ἀπολαύσεως, μεθ' ἡδονῆς ἀνηκούστου, γλυκομασσῶν, ἐντρυφῶν εἰς τὸ μάσημά του, ἵνα περισσοτέραν ὥραν αἰσθάνηται τὴν γεῦσιν τοῦ ἄρτου, τὸν κατέπιεν. Ἔπειτα στενάζων καὶ περίλυπος ἀτενίζων τὰ πλήρη γεωμήλων πινάκια προσέθεσεν, ἑλληνιστὶ πάντοτε: δὲν ἦτο δυνατὸν ὁ Χριστὸς νὰ μεταβάλλῃ ταῖς πατάταις καὶ τὰ πλακούντια εἰς ἄρτον.

Ἦτο μαρτύριον καθημερινὸν δι' ἐμὲ τὴν νευρικήν, δι' ἐμὲ τὴν γελῶσαν μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ κλαίω, δι' ἐμὲ τὴν ἀδυνατοῦσαν νὰ κρατηθῶ, ὅταν ἐξολισθήσω εἰς τὸν κατήφορον τοῦ νευρικοῦ γέλωτος, ἦτο ἀληθὲς μαρτύριον ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ ἄρτου. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν τρώγουν σχεδὸν ψωμί. Ἡ μᾶλλον τρώγουν πολὺ ὀλίγον. Εἰς τὴν τράπεζαν των παρατίθενται τέσσαρα ἕως πέντε τεμάχια λεπτά, μικρά, κομψὰ ἄρτου δι' ὀκτὼ ἢ ἐννέα συνδαιτημόνας. Φαντάσθητε ἕνα Ἕλληνα ψωμοφάγον, συνειθισμένον νὰ ἀρτύῃ καλῶς, γενναίως, πλουσιοπαρόχως τὴν τροφήν του μὲ ἄρτον. Φαντάσθητέ τον ἐπίμονον εἰς τὰς συνηθείας του καὶ ἰδίᾳ τὰς διαιτητικάς, μεμψιμοιροῦντα καὶ ἐπαναλαμβάνοντα τὰς διαμαρτυρήσεις του, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπανευρίσκει τὸ πρώην καθεστὼς καὶ καταδεδικασμένον νὰ στερῆται τὸ πολύτιμον τοῦτο προσφάγιον ἐπὶ ἡμέρας ἤδη κατὰ σειράν, κατ' ἐπανάληψιν. Οὕτω ἔχετε τὴν εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας, τοῦ πείσματος, τῆς ἀπογοητεύσεως, ἥτις μὲ γλυκύπικρον μειδίαμα καὶ μὲ βεβιασμένην φαινομενικὴν εὐθυμίαν εἰκονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ συντρόφου μου. Ἐγὼ ἐγέλων πάντοτε, ἐσυνείθισα νὰ τρώγω γεώμηλα ἀντὶ ἄρτου, ὡς ἐσυνείθισα ἄλλως ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ροφήματα τῶν Ἀμερικανῶν, τὰ ὁποῖα εὕρισκον ἔξοχα.

Μετὰ τὸ γεῦμα μας διηυθύνθημεν καὶ πάλιν εἰς τὸ πτωχὸν τῆς πόλεως τμῆμα. Τώρα μόνον παρετήρησα ὅτι αἱ οἰκίαι ἐδῶ εἶναι πενιχρώτεραι, ὅτι αἱ ὁδοὶ εἶναι κάπως παρημελημέναι, ὅτι τὰ καταστήματα καὶ τὰ διάφορα ἐμπορεῖα εἶναι πτωχά, μὲ εὐτελῆ καὶ τῆς πρώτης ἀνάγκης εἴδη, χωρὶς τὰς πλουσίας ὑαλοφράκτους προθήκας καὶ τὰ λεπτεπίλεπτα τῆς τέχνης ἀντικείμενα, τὰ προωρισμένα τόσας νὰ κοσμήσωσι γυναικείας καλλονάς.

Αἱ πτωχαὶ καὶ οἱ πτωχοὶ

Ἡ πτωχία ἐδῶ, ὡς καὶ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ αὐτή. Διαιτᾶται εἰς τρώγλας κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκαθάρτους, ἀποπνέει τὸν δυσώδη ἀέρα τῆς ἀθλιότητος τοῦ σώματος, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς ψυχῆς, ἣν δικαιολογεῖ ἡ ἀπογοήτευσις, ἡ ὀδύνη καὶ ἡ μαύρη ἀπόγνωσις.

Οἱ πτωχοὶ τοῦ Σικάγου, ἴσως δὲ καὶ τῶν πλείστων Ἀμερικανικῶν πόλεων, εἶναι κατὰ τὸ ἓν μόνον δέκατον Ἀμερικανοί, καὶ κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ξένοι Ἀνήκουν εἰς ὅλους τοὺς λαούς, εἰς ὅλας τὰς φυλάς, εἰς ὅλας τὰς ἐθνικότητας. Εἶναι οἱ ἀπόκληροι, οἱ παρίαι τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου, οἱ διασχίσαντες τοὺς ὠκεανούς, οἱ ἐγκαταλείψαντες πατρίδα, συγγενεῖς, φίλους μὲ τὴν ἐλπίδα ἐξασφαλίσεως τῆς ζωῆς των ἐδῶ, εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ὃν φαντάζονται ἐστρωμμένον, κεκαλυμμένον μὲ πλάκας χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, οὓς, δὲν ἔχουν παρὰ μόνον νὰ θελήσουν νὰ συλλέξουν διὰ νὰ γίνουν πλούσιοι.

Κάθε τέταρτον τῆς πόλεως ἔχει οὕτω καὶ τὴν συνοικίαν τῶν πτωχῶν της, ἐν ᾗ ἅπαντα τὰ φιλανθρωπικὰ ἄσυλα καὶ νοσοκομεῖα, πρόχειρα, ἀμέσως, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἀπὸ τῆς καλύβης καὶ τῆς τρώγλης, ἣν ἡ ἀθλιότης σφραγίζει μὲ τὴν μαύρην τῆς ἀτελπισίας σφραγίδα.

Τὰ κτίρια τῶν Ἀσύλων τούτων δὲν εἶναι οὔτε ἐκ στιλπνοῦ μαρμάρου, οὔτε ἐκ πολυτίμων ξύλων, ἀλλ' οὔτε περιβάλλονται ἀπὸ παραδείσους καὶ κιγκλιδωτὰ πολυτελῆ προαύλια, ὡς τὰ ἡμέτερα. Δὲν δαπανῶνται ἐκεῖ ἑκατομμύρια διὰ τὴν οἰκοδομήν, ἵνα εἷς φιλόδοξος, κοῦφος καὶ οἰηματίας θυσιάζων τὸν σκοπὸν τῆς φιλανθρωπίας εἰς τὴν ἐπίδειξιν, ἔχῃ τὴν εὐχαριστησιν νὰ βλέπῃ τὸ ὄνομά του χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐπὶ τῆς μετώπης μεγαλοπρεποῦς μεγάρου. Δὲν ἀποτελοῦν ἐκεῖ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τὴν μεγαλειτέραν καὶ ὑψίστην εἰρωνείαν τῆς τύχης τῶν δυστυχῶν οὓς φιλοξενοῦν.

Ὁ ἐξερχόμενος ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι δυστυχέστερος τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἰσῆλθε, συγκρίνων τὸ πτωχικόν του πρὸς τὰς ἀπεράντους αἰθούσας καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς διαδοδρόμους, καὶ τὰς μετ'ἀναγλύφων θύρας καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα. Ἡ φιλανθρωπία ἐκεῖ ἐννοεῖται καὶ ἐξασκεῖται ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν.

Τὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς ἄσυλα εἶνε ἁπλᾶ, πτωχοῦ ἐξωτερικοῦ οἰκήματα, ἱδρυόμενα ἀπειροπληθῆ καὶ ἱκανοποιοῦντα πᾶσαν τῶν δυστυχῶν ἀνάγκην. Δὲν ὁμοιάζουν οὔτε ἀνάκτορα, οὔτε ἐπαύλεις, οὔτε στρατῶνας. Μικρὰ καὶ πολλὰ ἱδρύματα εἰς πᾶν τμῆμα, εἰς πᾶσαν σχεδὸν γωνίαν τῆς πτωχικῆς συνοικίας ἀνὰ ἓν. Οὕτω καὶ ἡ διοίκησις παρὰ τῶν κυριῶν ἀποβαίνει εὐχερεστέρα, καὶ πολλαὶ κυρίαι ταὐτοχρόνως ἐνδιαφέρονται καὶ ἐργάζονται, καὶ ἡ ὑπηρεσία διεξάγεται εὐκόλως, καὶ ὁ ἀὴρ ὡς ἐκ τοῦ ἀραιοτέρου συνοικισμοῦ εἶναι καθαρός, καὶ τὰ ἄσυλα δὲν μεταβάλλονται εἰς ἑστίας μολυσμάτων, καὶ οἱ πτωχοὶ διαιτῶνται εἰς οἰκήματα ἀνάλογα πρὸς τὴν θέσιν των.

Ρίψατε τώρα καὶ ἓν βλέμμα πρὸς τὰ ἰδικά μας. Εὑρίσκονται εἰς τὰς κεντρικωτέρας καὶ πλουσιωτέρας συνοικίας τῆς πόλεως, ἔχουν ἐξωτερικὸν ἀνακτόρων—ὄχι βεβαίως ὡς τὸ τοῦ βασιλέως μας, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς ἀκόσμου ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐντελοῦς πενιχρότητος ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς πτωχοκομεῖον.—Εἶναι μεγάλα, ἀπέραντα καὶ ἔχουν ἑρμητικῶς κλειστὰς τὰς θύρας των εἰς πάντα, ὅστις δὲν ἔχει συστατικὰ ἰσχυόντων. Οἱ ἐν αὐτοῖς διαιτώμενοι ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων, διότι ὁ *ἀοίδιμος ἰδρυτὴς* ἐδαπάνησε τὸ ἑκατομμύριόν του εἰς τὴν πολυτελῆ οἰκοδομήν, ἀλλὰ δὲν ἔμειναν χρήματα διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δυστυχῶν. Οὕτω οἱ παρ' ἡμῖν τῆς τύχης ἀπόκληροι ἐλεοῦνται καὶ ἀνακουφίζονται θαυμάζοντες ἔξωθεν τὰ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν προωρισμένα μέγαρα.

Τὸ νοσοκομεῖον.

Διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ τμήματος, ἦτο ἡ πρώτη μας μεταμεσημβρινὴ ἐπίσκεψις. Ἦσαν μικραὶ οἰκοδομαὶ τριόροφοι—σημειωτέον ὅτι αἱ συνήθεις τοῦ Σικάγου οἰκοδομαὶ ἔχουσιν ἀπὸ δέκα ἕως δέκα πέντε καὶ εἴκοσιν ὀροφὰς—χωριζόμεναι ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην διὰ μικρᾶς αὐλῆς. Εἰς ἑκάστην ἐκ τῶν ὀροφῶν ὑπῆρχον ἓξ—ὀκτὼ μεγάλα δωμάτια, περιλαμβάνοντα ἀνὰ τρεῖς—τέσσαρας ἀσθενεῖς ἕκαστον. Τούτων οἱ δύο ἐν ἀναρρώσει πάντοτε καὶ οἱ ἄλλοι δύο κλινήρεις. Οἱ ὑγιέστεροι περιφερόμενοι ἐντὸς τοῦ δωματίου παρέχουν μικρὰς ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ οὕτω δι' ἕκαστον πάτωμα ἀρκεῖ μία καὶ μόνη νοσοκόμος. Αἱ νόσοι εἶναι διῃρημέναι, καὶ εἰς ἕκαστον οἴκημα νοσηλεύονται ἑκάστοτε ὅλοι οἱ ὑπὸ τῆς αὐτῆς νόσου προσβεβλημένοι. Οὕτω οὐδεὶς κίνδυνος μολύσματος, ἢ μεταδόσεως. Τὰ παιδία καὶ οἱ ἔφηβοι εἰς ἴδιον οἴκημα. Αἱ γυναῖκες ἐπίσης εἰς ἴδιον. Δι' αὐτὰς ὡς καὶ διὰ τὰ παιδία γυναῖκες ἰατροί, φαρμακοποιοί, χειροῦργοι, ἱερεῖς, νοσοκόμοι καὶ ὑπηρέτριαι. Αἱ διευθύντριαι τῶν νοσοκομείων ἰατροί. Διαιτῶνται ἐν αὐτοῖς. Τάξις, καθαριότης, ἡσυχία παντοῦ. Αἱ κυρίαι τῆς ἐπιτροπῆς ἀκάματοι, ἀνεξάντλητοι, πρόθυμοι πάντοτε, γλυκεῖαι, προσηνεῖς πρὸς τοὺς πάσχοντας.

Ἠρώτησα ἐὰν πάντα τὰ νοσοκομεῖα ἦσαν οὕτω διοργανωμένα. Ὄχι, μοὶ ἀπήντησαν καὶ ἔτειναν πρὸ ἐμοῦ μέγαν ἄντλαντα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεικονίζοντο ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως. Ἦσαν ἀναρίθμητα. Μεταξὺ ὅλων καὶ δύω ἢ τρεῖς μεγάλαι οἰκοδομαί· τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ μέγιστον τοῦ Σικάγου, νοσηλεύει 4373 ἀσθενεῖς καὶ ἔχει ἐτήσιον προϋπολογισμὸν 470,614 δολάρια. Τὸ Πρεσβυτεριανόν, μέγα ἐπίσης νοσοκομεῖον, περιλαμβάνον 2075 κλίνας μὲ προϋπολογισμὸν 78,598 δολλάρια. Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἐλέους (Mercy) περιλαμβάνει 1700 κλίνας καὶ μὲ προϋπολογισμὸν 42,761 δολ. Τὸ τῶν γυναικῶν καὶ παίδων νοσομεῖον τῆς πόλεως μὲ 1600 κλίνας καὶ μὲ προϋπολογισμὸν 20,000 δολ. καὶ τὸ τοῦ Michel Reese μὲ 1050 κλίνας. Τὰ πέντα ταῦτα εἶναι τὰ μέγιστα τῶν ἐν Σικάγῳ νοσοκομείων, τὰ λοιπὰ ἀνερχόμενα εἰς πολλὰς δεκάδας ἔχουσι ἀριθμὸν κλι-

νῶν ἀπὸ 1000 καὶ κάτω. Ὅλα ἐφορεύονται ὑπὸ ἐπιτροπῶν ἐκ κυριῶν, καὶ ἐξελέγχονται ὑπὸ κυριῶν ἀντιπροσώπων τοῦ δήμου. Ἐδῶ τοὐλάχιστον οἱ πτωχοὶ δύνανται νὰ ἀσθενοῦν χωρὶς νὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ἀποθάνουν ἐλλείψει ἰατροῦ, νοσηλείας καὶ φαρμάκων. Πλὴν τῶν νοσοκομείων τούτων ὑπάρχουν εἰς διαφόρους ἐξοχὰς τὰ ἐξυγιαντικὰ ἄσυλα, ἔνθα ὁδηγοῦνται πρὸς ἀνάρρωσιν οἱ ἐκ σοβαρῶν καὶ μακρῶν νόσων ἀναρρωνύοντες. Τί εὐτυχεῖς πτωχοί, τί εὐτυχεῖς ἀσθενεῖς, καὶ πόσον δικαίως οἱ παντὸς λαοῦ καὶ ἔθνους ἀπόκληροι καταφεύγουν ἐδῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀποθάνουν τοὐλάχιστον ἐπὶ κλίνης, νοσηλευόμενοι ὑπὸ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τόσον καλῶς ἐννοοῦν καὶ ἐξασκοῦν τὴν φιλανθρωπίαν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους τὰ πλεῖστα τῶν φορεμάτων εἶναι ἕτοιμα. Οἱ περὶ τὸν συρμὸν λοιπὸν ἀσχολοῦνται μᾶλλον εἰς τὰ συμπληρωματικὰ καὶ κομψοτεχνικὰ ἐξαρτήματα τῆς γυναικείας ἀμφιέσεως. Τὰ κοσμήματα κατέχουσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν πρώτην θέσιν. Τόσον πολὺ εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὥστε φανατικαί τινες ὁπαδοὶ τῶν ψελλίων ἀπετόλμησαν νὰ ἐπαναφέρωσι καὶ τὰ μακρὰ ἔτι καὶ ἀηδῆ ἐκεῖνα ψέλλια, ἅτινα ἀπετέλουν τὸ σπουδαιότερον τῶν μητέρων μας κόσμημα.

Μεταξὺ ὅλων τῶν πολυτίμων λίθων, οἱ μαργαρῖται κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν ἡμερησίαν τοῦ συρμοῦ διάταξιν. Ὅσαι ἔχετε μαργαριτάρια τῆς μάμμης ἢ τῆς μητρός σας, θέσατέ τα εἰς ἐνέργειαν. Φέροντες εἰς πολλὰς κλωστὰς περὶ τὸν λαιμόν, συγκρατούμενα ἐνίοτε διὰ πόρπης ἐξ ἀδαμάντων. Ἄλλαι τὰ προσαρμόζουν ἐπὶ χρωματιστοῦ βελούδου, ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τῆς χροιᾶς τῆς κόμης των. Κεντῶσιν ἐπίσης διὰ μαργαριτῶν, ἀκανονίστως ἐσκορπισμένων ἢ καὶ διὰ λίθων πολυτίμων τὰ στήθη τῶν περικορμίων.

Τὰ κτενίσματα ἐπίσης μετεβλήθησαν ὀλίγον. Εἶναι πάντοτε ὑψηλά, ἀλλὰ μὲ τὴν κόμην μαλακῶς ἀνελκομένην καὶ φριζαρισμένην. Εἶναι ἓν εἶδος ἀκτένιστον κτένισμα, μὲ μικροὺς οὖλους βοστρύχους πίπτοντας ἐπὶ τοῦ αὐχένος καὶ μὲ διπλῆν ἢ τριπλῆν σειρὰν ταινίας στενῆς ἢ χρυσοῦ ἐλάσματος πρὸς τὰ ἔμπρός.

Τὰ μανδυλάκια τελευταίου συρμοῦ εἶναι τὰ τῆς κ. Καρασταμάτη, τὰ ὁποῖα εἰσήχθησαν ἐσχάτως εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον. Λεπτὰ ἀπὸ γάζαν μεταξωτήν, διαφόρων ὡραίων χρωμάτων μὲ πλαίσιον ἄλλου χρώματος καὶ φιστόνι ἐκ μετάξης. Ἤδη πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ παραγγελίαν δοθεῖσαν αὐτῇ ἐσχάτως ἐκ Παρισίων κατασκευάζει τοιαῦτα ἐκ χρώματος ροδίνου, κυανοῦ, κιτρίνου μὲ πλατὺ στρίφωμα ἐκ γάζης μαύρης. Τὰ μανδυλάκια αὐτὰ διὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἑσπερίδας θὰ ἀφήσουν ἐποχήν.

Τὰ νέα ἐπίσης μεταξωτὰ ὑφάσματα τῆς κ. Καρασταμάτη εἶναι μοναδικὰ δι' ἐσθῆτας χορῶν, γάμων, συναναστροφῶν. Εἶναι ἀρκετὰ πυκνά, ὡραίων χρωμάτων καὶ σχεδίων, εἰς τὸν νέον δὲ συρμὸν τῶν διπλῶν ἐσθήτων, συναρμολογοῦνται θαυμασίως μὲ βελοῦδον ἢ peluche ἢ οἱονδήποτε ἄλλο ὕφασμα. Κατασκευαζόμενα ἐν τῷ τόπῳ, ἀπηλλαγμένα τελωνείων καὶ ὑπερτιμήσεων νομίσματος πωλοῦνται εἰς τιμὰς εὐθυνοτέρας τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Χειρόκτια φαιὰ ἀνοικτοῦ χρώματος, ἢ κίτρινα ἢ λευκά, πάντα ἀνοικτὰ πολὺ μὲ μαύρας ραφὰς φέρονται μὲ ἐσθῆτας σκοτεινωτάτων χρωμάτων, ἢ καὶ μὲ μέλαν μεταξωτόν.

Ἐπίσης φέρονται ἐπανωφόρια μὲ πελερίνας δύο χρωμάτων. Τὸ κάτω, χρώματος οἱουδήποτε ἀνοικτοῦ, τὸ ἄνω περιλαίμιον πίπτων μὲ ἐλαφρὰς πτυχὰς ἐπὶ τῶν ὤμων τοὐλάχιστον τριῶν ὀγδόων πλάτους ἐκ μέλανος μεταξωτοῦ μουάρ.

Ἐν γένει τὰ πλατέα πίπτοντα ἐπὶ τῶν ὤμων περιλέμια συνειθίζονται πολὺ καὶ εἰς τὰ φορέματα ἔτι.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

Δὲν εἶναι μόνον ἐποχὴ διασκεδάσεων, ἀλλὰ καὶ γάμων, διότι ὅλοι οἱ μελλόνυμφοι σπεύδουν διὰ νὰ μὴ τοὺς προφθάσῃ ἡ τεσσαρακοστή. Ἡ φροντὶς τῶν *προικῶν* ἀπορροφᾷ πολὺν χρόνον, ἂν καὶ σήμερον πλέον αἱ Ἀθῆναι κατέχουσι τὸ Ἑρμεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκομεν πάντα τὰ εἴδη: Σένδονια λινὰ καὶ βαμβακερά, προσκεφάλαια, κουβέρτας μαλλίνους καὶ πικεδένιας, προσόψια, τραπεζομάνδυλα λινὰ καὶ πετσέτας τραπέζης, σερβίτσια τείου κλπ. Ἐκεῖ ἐπίσης ὑπάρχει λαμπρὰ συλλογὴ γυναικείων ἀσπρορρούχων εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς καὶ πρωτοτύπων σχεδίων, ὑποκάμισσα, πλήρεις parures κομψόταται διὰ τὰς μᾶλλον φιλαρέσκους νύμφας.

Τὰ φορέματα μένουν διὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ ἡ ἐκλογή των δὲν εἶναι ἡ ἐλαχίστη διασκέδασις. Ἡ τοιαύτη κίνησις ἐφέτος δὲν εἶναι μεγάλη ἕνεκα τῆς κρίσεως, οὔτε γενική, συνεκεντρώθη δὲ εἰς τὰ μᾶλλον ἐφοδιασμένα καταστήματα: τὸ Ἑρμεῖον πάλιν πρωτεύει, διότι ἔχει τὴν πλουσιωτάτην ἐκλογὴν μεταξωτῶν, πλείστους νέους χρωματισμούς, ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὰς ὡραιοτέρας γαρνιτούρας διαφόρων σχεδίων, νεοφανῆ δίχροα μεταξωτὰ Ondulines δι' ὁλόκληρα φορέματα γαρνιριζόμενα μὲ ὁμοιόχροα βελοῦδα — τοιαῦτα δὲ ὑπάρχουσιν εἰς ποικίλους χρωματισμοὺς καὶ πολλὰς ποιότητας. Διὰ φορέματα χοροῦ ἐκεῖ θὰ εὕρητε κρεπὸν κεντημένα, foulards ondés, καὶ διάφορα ἄλλα ἐλαφρὰ μεταξωτά. Τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ καταστήματος κατέχει μοναδικὴν συλλογὴν εἰς μουαρέδες, φαΐ διὰ φούστας, σουρᾶ καὶ μερβεγιέ, ὡς καὶ ἀτλάζια εἰς ἀπειρίαν χρωμάτων, παριζιὲν δίχροα καὶ ἄλλα ρηγὲ μεταξωτὰ διὰ φόδρας. Τὰ δὲ μαῦρα μεταξωτὰ τοῦ καταστήματος περιλαμβάνουσι ποικίλας ποιότητας σκίνων καὶ πλεῖστα βροσὲ καὶ φασονέ, καθὼς καὶ ὡραίαν συλλογὴν βελούδων. Ἰδιαιτέρας συστάσεως χρήζουσι τὰ πελοῦς διὰ ζακέτας, τὰ ὁποῖα ἐκόμισεν ἐφέτος τὸ Ἑρμεῖον· εἶναι ἀληθῶς λαμπρά.

Χάριν τῆς τελείας ὀργανώσεώς του, καὶ μεγάλης ποικιλίας τῶν ἐμπορευμάτων, καὶ τῆς πλουσίας συλλογῆς ἐν ἑκάστῳ εἴδει, τὸ κατάστημα αὐτὸ κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, καὶ ἐν συντομοτάτῳ χρόνῳ νὰ γείνῃ γνωστὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα.

Petrowna

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Σ. **Λαμίαν.** Δὲν ἐλάβετε ἐπιστολήν μου; Ἐκπλήττομαι. Βεβαίως ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἐντολή σας ἐξεπληρώθη.—Καν **Ε. Φρ. Κλίσματα Κεφαλληνίας.** Ἀποστέλλεται ἤδη ἡ τοῦ 7)βρίου καὶ 8)βρίου. Προσεχῶς καὶ αἱ λοιπαί.—Δα Εὐ. Κ. **Σύρον.** Ὅταν ἐλήφθη τελευταία σας εἶχε στοιχειοθετηθῆ τὸ πρῶτον. Νέα ἐνεγράφη. Φύλλα ἀποστέλλονται. — Καν Κ. Μ. **Μασσαλίαν.** Ἀφήσατε τὴν φροντίδα αὐτὴν εἰς τὴν μητέρα σας. Θὰ ἐργασθῇ καλλίτερα ἀπὸ ὑμᾶς.—Δα Η. **Φερράραν.** Σᾶς ἀποστέλλεται. Συνδρομὴ ἐτησία φρ. χρ. 8, μετὰ τοῦ παραρτήματος 11. Ἀποστέλλετε ἀντίτιμον εἰς Ἰταλικὸν χαρτονόμισμα ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Διὰ βιβλία καταλληλα ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας.—Καν Ε. Δ. **Πάτρας.** Τὴν διεύθυνσίν μας βλέπετε ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος τῆς Ἐφημερίδος. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν.—Καν Π. Γρ. **Περατζάν.** Ἐστάλη πρὸ μηνὸς εἰς Περατζὰν Ἀκαρνανίας διὰ Λευκάδος. Ζητήσατε εἰς ταχυδρομεῖον ἢ σημειώσατε ἀκριβῆ διεύθυνσιν. — Καν Αἰ. Θ. **Μασσαλίαν.** Οὐδεὶς ἐφάνη.—Καν Μ. Γ. Ι. **Μύκονον.** Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐπιστρέψητε ὑπολειφθέντα.—Καν **Δ. Μ. Κέρκυραν.** Μόνον τρία μαθήματα ζωγραφικῆς ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ τρία τελευταῖα φύλλα τῆς «Οἰκιακῆς», ὑπὸ τὸν τίτλον, πῶς *ζωγραφίζομεν χωρὶς νὰ μάθωμεν ζωγραφικήν*. Τὸ α' ἐλαιογραφία ἐπὶ λιθογραφίας, τὸ β' ἐπὶ βελούδου μεταλλικὴ ζωγραφικὴ καὶ τὸ γ' ἐπὶ φωτογραφιῶν. Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον δίδομεν μάθημα ζωγραφικῆς ἐπὶ ὑάλου. Μετὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν 8 δρ. ἐτησία συνδρομή. — Κον Μ. Κ. **Βραΐλαν.** Ἐπιστολαὶ μετὰ φρ. χρ. 136 ἐλήφθησαν. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. Φρ. 22 ἐμετρήθησαν εἰς περιοδικὸν «Ἑστίαν».—Καν Κλ. Χ. **Κ/πολιν.** Εἰς τὸ μέλλον θὰ τὰ λαμβάνητε παρὰ τοῦ αὐτόθι ἀντιπροσώπου μας.—Κον Ἰ. Π. **Αἴγιον.** Παραγγελίαι σας ἐκτελοῦνται. Ἀναμένομεν εἰδήσεις σας.—Κον Π. Σ. **Ἀθήνας.** Τὰ γραφόμενά σας μὲ κατέθλιψαν. Εὐθὺς ὡς εὕρω στιγμάς τινας ἐλευθέρας θὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη.—Καν Β. Κ. Κ. **Ἀθήνας.** Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Στελλόμενον καλόν, ἀλλὰ πολὺ γεωγραφικόν.—Κον Στ. Μ. **Κάβρον.** Στέλλονται πρὸς ὑμᾶς, διότι εἰς Ἡράκλειον ἐμποδίζονται ἀπό τινος. — Καν **Μ. Φ. Ἀλεξάνδρειαν.** Εἶχε βραδύνει ἡ ἔκδοσις. Ἀπὸ τοῦδε λαμβάνετε τακτικώτατα.—Καν **Θ. Μ. Παρισίους.** Νομίζομεν ὅτι ἡ «Οἰκιακὴ» εἶναι ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὸ πρόγραμμά της. Διατὶ μόνον συνταγὰς μαγειρικῆς καὶ ὄχι ὑγιεινὴν τῶν τροφίμων; Ἔπειτα δὲν σᾶς ἀρκοῦν αἱ τριάκοντα περίπου ἑκάστοτε συνταγαὶ φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων. Μὲ τὸ συνταγολόγιόν της δύνασθε νὰ μαγειρεύητε ἐπὶ μῆνας ὅλους νέον φαγητὸν καθ' ἑκάστην. Περίεργος ἐρώτησις! Στείλατε τὰ τρία φρ. τῆς «Οἰκιακῆς» εἰς γραμματόσημα καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς Ἐφημ. εἰς τοκομερίδιον.—Καν **Μ. Θ. Τσ. Σιμπίν-ελ-Κόμ.** Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐγνωμονοῦμεν. — Κον Γ. Β. **Φιλιατρά.** Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 36 ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. Εἶναι ἡ αἰωνία δικαιολόγησις τῶν κακοπληρωτριῶν.—Κον Η. Κ. **Κεφαλληνίαν.** Ἡ συνδρομὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι 8 φρ. χρ. καὶ ὄχι καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ· ὀφείλετε ἔτι διὰ τὴν ἐν **Πόρτ-Σάϊτ** νέαν συνδρομήτριαν δρ. 5.—Κον Ἰ. Δ. **Ζαγοράν.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη.—Καν Ἄν. Οἰ. **Ἀγχίαλον.** Νέα ἐνεγράφη. Μυρίας εὐχαριστίας.—Κον Δ Ρ. **Πορταρζάν Βώλου.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ χρημάτων. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. — Καν Μ. Κ. **Αἴγιναν.** Δυστυχῶς οὔτε νὰ διορίζωμεν, ἀλλ' οὔτε νὰ παύωμεν δυνάμεθα. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐξηρτᾶτό τι ἀπὸ ἡμᾶς βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἐπράττομεν. Μὴ λησμονῆτε ὅτι πρέπει νὰ βοηθώμεθα ἀμοιβαίως καὶ ὄχι νὰ πολεμούμεθα.—Καν **Μ.Κ. Αἴγιναν** καὶ **Ν.Σ. Πόρον.** Συνδρομαὶ «Οἰκιακῆς» ἐλήφθησαν. Ἐστάλησαν φύλλα ἐξ ἀρχῆς. — Κες κ. **Α. Ι. Λ. Ζάκυνθον.** Κον Τ. Γκ. **Λάρισσαν,** Α.Γ. **Βῶλον,** Α. Μ. **Πόρον,** Μ.Μ. **Λαμίαν,** Ἰ. Τρ. **Ἀργοστόλιον,** Αἰ. Σ. Τρ. **Ἀργοστόλιον,** Χ. Π. **Λάρισσαν,** Μ. Ν. Π. **Σύρον,** Ε. Σκ. **Φιλιατρά.** Ἐλήφθησαν χρήματα. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Εὐ. Τρ. **Βάρναν.** Χρ. φρ. 100 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

ΣΤ'. ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Σήμερον τὴν ἑσπέραν δίδεται ἐν τῇ ὡραίᾳ αἰθούσῃ τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων ἡ Ϛ'. συναυλία, ἥτις καὶ πάλιν θὰ συγκεντρώσῃ ὅ,τι ὡραῖον, ἀβρὸν καὶ ἐκλεκτὸν περιλαμβάνει ἡ ἡμετέρα κοινωνία.

Καὶ θὰ χειροκροτηθῶσι καὶ πάλιν οἱ δημοφιλεῖς τῆς πόλεως μας ἐρασιτέχναι, οἱ διὰ τῶν ὡραίων ἐκτελέσεών των σκορπίζοντες ὀλίγην εὐθυμίαν, ὀλίγην ψυχαγωγίαν εἰς τὰς μονοτόνως διαρρεούσας ἑσπέρας τῆς χειμερινῆς τοῦ ἔτους τούτου περιόδου.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ

Σήμερον τὴν 2αν μ. μ. ὥραν τελεῖται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων ἡ ἐπέτειος τοῦ Συλλόγου τῶν Μικρασιατῶν. Τὸν Ἁγιασμὸν θὰ τελέσῃ ἡ Α· Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανός, τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας θὰ ἐπαγγελθῇ ὁ κ. Φιλοποίμην Παρασκευαΐδης, καὶ ποίημα θὰ ἀπαγγελθῇ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου. Θὰ ψαλλῶσιν ἄσματα, μελωδίαι τῇ συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χ. Κώνστα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Εὐεργετικὴ διὰ πᾶσαν οἰκοδέσποιναν. Πάντα τὰ πωλούμενα ἐν τοῖς καταστήμασι τῆς Στρατιωτικῆς Ἑνώσεως ἀπὸ τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας καὶ τῶν ἐνδυμάτων μέχρι τῶν τοῦ μαγειρείου, πωλοῦνται μὲ ἔκπτωσιν 30 ο/ο.

Δι' ἑνὸς οἱουδήποτε ὀνόματος στρατιωτιωτικοῦ προμηθεύεσθε μὲ τοιαύτην ἔκπτωσιν πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον εἰς τὴν οἰκογένειάν σας. Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Ἄνωθεν τῶν καταστημάτων Κωνσταντινίδου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἔφθασαν εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ ἁγίου Σουλπικίου. Εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν εἶνε ἡ κατοικία μας, Τερέζα μου, τῇ εἶπεν ὁ Ἀνδρέας· Σοῦ ἀρέσει;

— Μὲ σέ μαζύ, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἤρεμος καὶ εὐτυχὴς ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς Κίναν καὶ νὰ μὴ σοῦ παραπονεθῶ. Μολονότι ἡ ὥρα ἦτο λίαν πρωϊνή, ὑπῆρχαν ἤδη ἄνθρωποι εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ πολλαὶ οἰκογένειαι ἀνέμενον τὸν ἁρμόδιον δημοτικὸν ὑπάλληλον.

Τέσσαρες φίλοι τοῦ Ἀνδρέου, συμμαθηταὶ τῆς Κεντρικῆς Σχολῆς ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσωσιν αὐτῷ ὡς μάρτυρες. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς μνηστῆς του ἐπροχώρησαν οὗτοι καὶ ἐθλίψαν τὴν χεῖρά της. Ὁ νεανίας πάραυτα παρουσίασεν αὐτοῖς τὴν δεσποινίδα δὲ Ῥοσεδέλ.

Ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ὡσεὶ κατάπληκτοι πρὸ τοῦ ὑποκλιθῶσι πρὸ αὐτῆς, τόσῳ ἔκπαγλον ἦτο τὴν πρωΐαν ἐκείνην τὸ κάλλος τῆς νεανίδος. Ἐσθὴς ἐκ λευκῆς μουσσελίνης ἁπλουστάτη, ἀλλὰ καλαισθητοτάτη καὶ διαπεποικιλμένη ὡσεὶ διὰ χειρὸς μαγίσσης, ἐξωράϊζεν ἔτι πλειότερον τὸ πρόσωπον τῆς Τερέζας. Μικρὸς πῖλος, ὅμοιος μᾶλλον πρὸς δεσμίδα πτερῶν ἤρμοζε θαυμασίως εἰς τὴν ὡραίαν αὐτῆς ὁλόχρυσον κόμην.

Ἀνὰ χεῖρας ἐκράτει ἀνθοδέσμην ἐκ φυσικῶν ἀνθέων πορτοκαλέας, τὴν ὁποίαν τῇ προσέφερεν ὁ Ἀνδρέας. Ὅλη ἡ λευκότης αὐτῆ τῇ ἥρμοζε θαυμασίως.

Ἡ αἰθρία τῶν θαλασσοχρόων ὀφθαλμῶν της ἐφώτιζεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν λεπτὴν αὐτῆς μορφὴν καὶ καθίστα τόσῳ μειλίχιον τὴν συνήθως κάπως ἀγέρωχον ἔκφρασιν τῶν χαρακτηριστικῶν της, ὥστε ὅταν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν γάμων στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἀνδρέου, ἠκούσθη παρατεταμένος ψίθυρος θαυμασμοῦ περὶ αὐτήν.

Κλητήρ τις ἠνέῳξε τὴν θύραν καὶ ἐφώναξεν.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος Ἀνδρέας δὲ Σαὶν-Ζὰν-δ' Ἀνζελοῦ· Ἡ δεσποινὶς Τερέζα δὲ Ῥοσεδέλ. Ἡ Τερέζα ὕψωσε τὰ μεγάλα αὐτῆς ὄμματα πρὸς τὸν μνηστῆρά της.

Ἐξέφραζον ταῦτα βαθυτάτην ἔκπληξιν. Εἶνε ἰδικόν σου, Ἀνδρέα, τό τόσῳ ὡραῖον τοῦτο ὄνομα; ἠρώτησε ποιχαρής. Διατὶ δὲν μοῦ εἴπες ποτὲ τίποτε;

— Τί προσθέτει τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἀξίαν μου. Δέν θὰ σὲ κάμῃ νὰ μὲ ἀγαπᾶς περισσότερον. Οἱ παριστάμενοι, ὅταν ἤκουσαν τὰ τοσοῦτον πομπώδη ταῦτα ὀνόματα ἐπερίμεναν νὰ ἴδωσι γάμον μεγαλοπρεπέστατον, καὶ ἐταράχθησαν ἀρκούντως διὰ τὴν λιτότητα, ἥτις ἠπλοῦτο πρὸ τῶν περιέργων ὀμμάτων των.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νεαρᾶς ταύτης κόρης, μόνης παρὰ τὸν μνηστῆρά της, καὶ ἀκολουθουμένης ἁπλῶς ὑπὸ τεσσάρων μαρτύρων, ἠκούσθη ἐλαφρὸς ψίθυρος.

Ἀλλ' ἡ Τερέζα ἐπροχώρησεν ὑψοῦσα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ ἀριστοκρατικωτάτου αὐτῆς ὕφους, τοῦ τοσοῦτον μειλιχίου καὶ τοσοῦτον συγχρόνως ἀριστοκρατικοῦ, δι' οὗ κατέκτα πάντων τὰς συμπαθείας.

Αἱ γυναῖκες εἰλικρινῶς τὴν ἐθαύμασαν. Ἔτι δὲ εἰλικρινέστερον οἱ ἄνδρες ἐφθόνουν τὸν Ἀνδρέαν·

Πάντες τοὺς ἐχαιρέτων δι' ὑποκλίσεως, ὅτε διέβαινον πρὸ αὐτῶν.

— Οἱ γονεῖς ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος.

— Ὁ γαμβρός εἶνε ὀρφανός, ἀπεκρίθη ὁ γραμματεὺς τῆς δημαρχίας. Οἱ γονεῖς τῆς νύμφης ἠρνήθησαν νὰ δώσουν τὴν συναίνεσίν των, ἀλλ' ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου διαταττόμενα ἐγένοντο ἐν τάξει.

Ἐψιθυρίσθησαν λόγοι τινές, καὶ ἐπροφέρθησαν κατόπιν αἱ ἄλυτοι λέξεις· Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σᾶς συζευγνύω!

Ὁ Ἀνδρέας ἔγραψε πρῶτος τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ μεγάλου βιβλίου.

Μετὰ τοῦτο ὁ δήμαρχος ἐπαρουσίασε τὴν γραφίδα εἰς τὴν Τερέζαν, λέγων.

— Εὐαρεστήθητε νὰ ὑπογράψετε καὶ ὑμεῖς, κυρία μαρκησία.

Ὅταν ἤκουσε τὸν τίτλον τοῦτον, δι' οὗ διὰ πρώτην τότε φορὰν τὴν προσηγόρευον, αἱ παρειαὶ τῆς Τερέζας ἐγένοντο ἐρυθραί. Ἐκπληρωθεισῶν πλέον πασῶν τῶν διατυπώσεων, μετέβησαν ἀπὸ τῆς δημαρχίας εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σουλπικίου.

Ἡ ἱεροτελεστία ἐγένετο ἐν τῷ θαυμασίῳ παλεκκλησίῳ τῆς Παναγίας, ἔνθα τὸ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἄγαλμα φωτιζόμενον ἐκ τῶν ἄνω, φαίνεται ὡς τις θεία καὶ μυστηριώδης ἐμφάνισις.

Ἡ Θεοτόκος πλήρης ζωῆς καὶ γυναικείας ἡμερότητος καὶ φιλοστοργίας, συγκινεῖ τὰς καρδίας καὶ φαίνεται ὑποσχομένη πρὸς πάντας εἰρήνην διὰ βίου.

Μετά τινας στιγμὰς, ἅμα κατελθόντες τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίας, τῆς Τε-

ΕΛΩΔΗΜΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΛΟΥ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης

Βούτυρα ποιότητος ἀρίστης, ἔλαια τῆς νέας ἐσοδείας, μέλι γνήσιον τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἐν γένει ἀποικιακὰ καὶ ἐδώδιμα ἐκλεκτῆς ποιότητος. Δι' ἰδίας ἄριστα διοργανωμένης ὑπηρεσίας ἀποστέλλεται εἰς τὰς διαφόρους πελάτιδας τοῦ καταστήματος τούτου πᾶν ὅ,τι προμηθεύονται ἐν αὐτῷ.

Αἱ τιμαὶ ἐξαιρετικῶς συγκαταβατικαὶ καὶ τὰ βάρη ἄρτια.

Διδασκαλία ἀρίστση θερμῶς συνιστωμένη ἀναλαμβάνει ἰδιαιτέρας παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

(Ἀπέναντι οἰκίας Κούππα).

Πάντοτε τὸ συγκεντρωτήριον τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως τῶν Ἀθηνῶν. Πάντοτε ἡ γλυκεῖα ἑστία τοῦ κόσμου τῶν σακχαρωτῶν καὶ γλυκισμάτων, ἐν ᾧ πᾶσα ἀπαίτησις ἱκανοποιεῖται, πᾶς ὀφθαλμὸς τέρπεται. Τὸ ἰαρκὲς προμηθευτήριον τῶν ὡραίων τουρτῶν καὶ διπύρων τοῦ τεῖου καὶ κέϊκ, καὶ σακχαροπήκτων καρπῶν καὶ φοντὰν καὶ λικὲρ καὶ σιροπίων καὶ παντὸς ὅ,τι ἀπαιτεῖται δι' ἑσπερίδας καὶ χορούς. Καὶ πάντοτε τὸ εὐθηνότερον εἰς τὰς τιμὰς καὶ τὸ ἁβρότερον εἰς περιποιήσεις καὶ προθυμίαν.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισινῆς τελειότητος **Στέφανα** τῶν **Γάμων** πωλεῖ ἤδη λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γεωστὸν παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ 121. **Ἐργοστάσιον** ἀνθέων τεχνητῶν τῶν **Ἀδελ. Παπαγιάννη**, ὡς καὶ τὰ σχετικὰ αὐτῶν ἤτοι **Κορδέλλας Λαμπάδας** κλπ. **Γυρλάντας Νυμφικάς, Ἄνθη αἰθουσῶν, χοροῦ, Καπέλων, Πανεράκια Ἀνθοστόλιστα** δι' ἑορτὴς **Στεφάνους Κηδειῶν** ἀπὸ δραχ. 10—300 καὶ πᾶν ἄλλο ἄνθος, κατασκευαζόμενον ὅμοιον μόνον ἐν Παρισίοις οὐδαμοῦ ἄλλοῦ, ἢ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ·

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ

ΩΡΑΙΑ ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΕΓΘΥΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τόσον κομψὰ καὶ στερεά, ὥστε νὰ ἀμιλλῶνται πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ τῶν τελειοτέρων συστημάτων εἶναι τὰ ἔπιπλα, τὰ κατασκευαζόμενα καὶ πωλούμενα ἐν τῷ ἐργοστασίῳ **Δ. Βουρνόβαλη**, ἀπέναντι τῆς **Χρυσοσπηλεωτίσσης**, ἐπὶ τῆς **ὁδοῦ Αἰόλου.**

Τράπεζαι πολυτελεῖς, γραφεῖα, κονσόλαι, ἱματιοφυλάκεια, καθίσματα, ἕδραι πολυτελεῖς, ἀνακλιντῆρες, ὅλα ταῦτα ἀπαραμίλλου τέχνης καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας πωλοῦνται εἰς τιμὰς κατωτέρας παντὸς συναγωνισμοῦ.

ΠΟΥ ΡΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὅπου ἡ καλαισθησία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς οἰκονομίας σας καλεῖ. Αἱ πολυπληθεῖς πελάτιδες τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτζέντζου ἐννόησαν βέβαια ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται. Οὐδὲν ὡραιότερον, πλουσιώτερον, καλαισθητικώτερον καὶ χαριέστερον τῶν τελευταίων φορεμάτων, ἅτινα ἐξῆλθον κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου. Πολλαὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πελατίδων της ηὐχαρίστησαν ἡμᾶς διὰ τὴν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» σύστασιν τοῦ ἐργοστασίου τούτου·

Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ πᾶσαι αἱ εἰς τὴν νέαν σύστασίν μας ὑπείκουσαι, θὰ εὑρεθῶσιν ἐντὸς μικροῦ εἰς τὴν αὐτὴν εὐχάριστον θέσιν.

Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφ. τῶν Κυριῶν».

Ἡμερολόγια θὰ δίδωμεν ἠριθμημένα μέχρι τέλους Ἰανουαρίου, συμμορφούμεναι πρὸς τὰς παραστάσεις τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κκ συνδρομητριῶν μας, αἵτινες ἕνεκα τῶν καθάρσεων πολὺ ἀργὰ ἐλάμβανον τὰ φύλλα μας καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπρόφθασαν νὰ προκαταβάλλουν τὰς συνδρομάς των.

ΑΓΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιὰκ τῶν ἐν Πειραιεῖ ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποίων ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τὸ ἔτος 1840, (ἐκτὸς ψευδῶν ρεκλαμῶν, ἀναληθῶν, βραβείων, καὶ ἀσήμων πιστοποιήσεων) εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς ἐχέγγυα δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετὴς ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1875, 1888, ὡς καὶ τῆς ἐν Παρισίοις τελευταίας Παγκοσμίου τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγελίαν ἀπευθυντέαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἐργοστασιάρχας ἐν Πειραιεῖ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ἃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιίας

ρέζας στηριζομένης ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀνδρέου, ἀπηύθυναν τὰς εὐχαριστήσεις των εἰς τοὺς νέους,οἵτινες εἶχον παρκστῆ ὡς μάρτυρες, καὶ ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Τερέζα ἀπήντα χαριέντως καὶ φιλικῶς.

Τοὐναντίον ὁ Ἀνδρέας, πλέον τοῦ συνήθους ψυχρὸς, μόλις ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ. Ἐδέησε νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τῶν φίλων του, οἵτινες, ἐννοοῦντες πόσον ἦτο συγκεκινημένος, ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον μετὰ τῆς συζύγου του,

— Τώρα κατ' εὐθεῖαν στὸ σπῆτί μας βέβαια; ἠρώτησεν ἡ Τερέζα κἄπως βαρύτερον ἤδη ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

Ἐκεῖνος τῇ ἔνευσε καταφατικῶς, καὶ τὴν ὡδήγησεν πρὸς τὴν ἀναμένουσαν αὐτοὺς ἅμαξαν.

— Εἶνε τόσον λαμπρὸς ὁ καιρὸς, τῷ εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα. Ἐκτὸς πλέον ἂν εἶνε πολὺ μακρὰν τὸ οἴκημά μας, ἐπροτιμοῦσα νὰ ὑπάγωμεν πεζοί.

Ἐπλήρωσε τότε ὁ Ἀνδρέας τὴν ἅμαξαν, καὶ ἐξεκίνησαν περιπατοῦντες. Εἶχον ἐνώπιον μίαν τῶν εἰκόνων τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου.

Εἰσῆλθον εἰς τοῦτον.

Ἐν μέσῳ τῶν δενδροστοιχιῶν, εἰς μέρος προφυλαγμένον ἀπὸ τὰς ὑπερβολικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, πληθὺς μικρῶν παιδίων ἔπαιζον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν παιδαγωγῶν των ἢ τῶν μητέρων των·

Ἄλλα μὲν ἐτίναζον εἰς τὴν δεξαμενὴν ὡραῖα πλοιάρια μὲ ἀνοικτὰ τὰ πανιά, ἄλλα δὲ ἔσυρον ἐν αὐτῇ ὡραίας τεχνητὰς ποικιλοχρόους νήσσας.

Ἄλλα, τα μικρότερα, καθήμενα κατὰ γῆς ἔκαμνον βουνάκια ἀπὸ ἄμμον καὶ λιθαράκια·

Ἐν μέσῳ τῆς πανηγύρεως ἐκείνης τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τῶν δροσερῶν μικρῶν ἐκείνων προσώπων, τῶν σπινθηροβολούντων ὀφθαλμῶν, καὶ τῶν μειδιωσῶν μορφῶν, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Τερέζα ἐσταμάτησαν ὡς ἐκ συμφώνου. Οἱ ὀφθαλμοί των συνηντήθησαν, νέφος πορφυροῦν ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Τερέζας, καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς ταύτης.

— Δὲν θὰ ἀργήσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν·

Εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς περικαλλοῦς ἐκείνης ὁδοῦ τῆς κειμένης παραπλεύρως τῷ κήπῳ τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ Ἀνδρέας εἶχεν ἐνοικιάσει μικρὸν μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἐφρόντισε νὰ ἐπιπλώσῃ, μεθ' ὅσης ἠδυνήθη φιλοκαλίας.

Ἡ ἀπ' αὐτοῦ θέα ἦτο ἐξαισία. Εἶχέ τις ἐνώπιόν του καὶ ἀνοικτὸν ὁρίζοντα, καὶ φῶς, καὶ ἀέρα, καὶ θέαν δένδρων καὶ ἀνθέων.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μεγάρου δὲν ἦτο πολυτελὲς, ἂν καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐδαπάνησε πρὸς τοῦτο ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Εἰς ἓν μόνον δωμάτιον εἶχε κάμει τρελλὰ ἔξοδα· εἶχε φιλοτιμηθῆ νὰ σιγυρίσῃ τὴν μικρὰν αἴθουσαν καθ' ὅλα ἀκριβῶς ὅπως, ἦτο σιγυρισμένη ἡ μικρὰ αἴθουσα, εἰς ἣν συνήθως ἔμενον ἡ Τερέζα μετὰ τῆς Φράγκας, ἐν τῷ μεγάρῳ δὲ Ῥοσεδὲλ, διότι εἶξευρε ὅτι ἡ Τερέζα τὴν ὑπερηγάπα.

Διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων ἤσχετο αὔρα δροσερὰ σείουσα ἐλαφρῶς τὰ λευκὰ παραπετάσματα.

Ἡ ὑπηρέτρια κατεγίνετο νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα, τὸ πρῶτον πρόγευμα τὸ ὁποῖον ἔμελλον νὰ πάρουν εἰς τὸ σπῆτι των μόνοι των·

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀποκαμοῦσα ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐκάθησεν ἐπί τινος ἀνακλίντρου Τὰ βλέμματά της ἐκάλουν τὸν Ἀνδρέαν·

Ἔσπευσεν οὗτος νὰ καθήσῃ παρ' αὐτῇ, καὶ ἐκείνη ἐναγκαλιζομένη αὐτόν:

— Πόσον καλὸς εἶσαι! . . . τῷ ἐψιθύρισε πλέουσα ἐν μακαρίᾳ εὐτυχίᾳ. Τί εὐτυχῆ ζωὴν θὰ κάμω πλησίον σου!

Ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του

— Τερέζα! . . · Τερέζα! · . . ἐψιθύρισε τέλος· Πόσα ἄρησες δι' ἐμέ! Πότε θὰ δυνηθῶ νὰ σοῦ τὰ ἀναπληρώσω! · . ·

Ἐκείνη τὸν διέκοψεν ἀποτόμως.

— Σιώπα, τῷ εἶπε, σιώπα! μὴ βλασφημῇς! Δὲν ἄρησα τίποτε, τίποτε. Ἦλθον ἁπλῶς πρὸς σὲ, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μὲ εἶχε προωρισμένην ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς μου!

Ὁ Δανζελὺ ἠκροᾶτο τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἠτένιζε τὴν σύζυγόν ἐν μέθῃ εὐτυχίας καὶ ἐν ἐκστάσει

Τῷ ὄντι, τὸ μέγεθος τῆς εὐχαριστήσεως προσέδιδε ἔκτακτον λαμπρότητα εἰς τὸ συνήθως ὀλίγον ψυχρὸν πρόσωπον τῆς Τερέζας. Οἱ ῥώθωνες αὐτῆς ἐφρικίων ἐλαφρῶς. Τὸ φῶς ὅπερ ἔπιπτε κατ' εὐθεῖαν καὶ ἄφθονον ἐπ' αὐτῆς, καθίστα διαυγεστέρους τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς της,οἵτινες ἔπλεον εἰς πέλαγος εὐτυχίας.

Ἡ νεᾶνις ἔθεσε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἀνδρέα, καὶ ἐψιθύρισε·

— Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶμαι σύζυγός σου. Διὰ τίποτε ἄλλο δὲν μὲ μέλει! . . . .

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.